

ת"פ 8170/02/16 - מדינת ישראל נגד ט ב, ד ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8170-02-16 מדינת ישראל נ' ב ואח'
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט.1 ב

ד.2 ב

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלכס ישראלוב

ב"כ הנאשמת 1 עו"ד יעל ניסן פינקלמן

ב"כ הנאשם 2 עו"ד אנסטסיה דחטיאר בשם עו"ד ישר יעקובי

הנאשמים בעצמם

הדיון מתורגם לשפה הרוסית באמצעות מתורגמן בית המשפט

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיעה על זיכוי הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

תמצית כתב אישום

1. נאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") הואשמה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז- 1997 (להלן: "חוק העונשין"). הנאשם 2 (להלן: "הנאשם") הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. על פי המפורט בכתב האישום לנאשמת ולמתלון בת משותפת ובעניינה נקבעו הסדרי ראייה. המתלוננת היא אמו של המתלון והנאשם הוא בנה של הנאשמת. ביום ה- 24.6.15 בשעה 18:20 לערך, בשדרות קוגל 40 בחולון (להלן: "המקום"), במסגרת הסדרי הראייה, טייל המתלון עם ביתו הפעוטה ואמו המתלוננת. בנסיבות אלו ועל רקע

ויכוח בין הנאשמת למתלונן באשר להסדרי הראיה, הגיעה הנאשמת ותקפה שלא כדין את המתלוננת בכך שדחפה אותה בחוזקה והכתה בידיה בזמן שהחזיקה בעגלת הפעוטה. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומות על שתי האמות ושריטה באמה שמאל. בהמשך לכך, הגיע למקום הנאשם ואיים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו, בכך שאמר לו "אני הורג אותך, אני מזיין אותך, אתה תשב בכלא", זאת בכוונה להפחידו ו/או להקניטו. בנסיבות אלו תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שירק עליה והיריקה פגעה במשקפי הראייה שלה. בעקבות זאת, החלו חילופי דברים בין המתלונן והנאשם.

תשובת הנאשמים לאישום

3. במענה אשר ניתן ביום 28.11.2017 כפרה הנאשמת בביצוע המיוחס לה בכתב האישום. הנאשמת אישרה קיומם של הסדרי ראייה בינה לבין המתלונן ביחס לביתם הפעוטה ואישרה קיומו של ויכוח ביניהם ביחס להסדרי הראיה. לטענתה, אמו של המתלונן, המתלוננת, לא הייתה כלולה בהסדר הראיה. הנאשמת טענה כי הזיזה את ידיה של המתלוננת מהעגלה כדי למנוע ממנה שתיקח את העגלה אך הכחישה כי תקפה או איימה על המתלוננת. עוד טענה, כי המתלוננת איימה עליה וציינה כי הנאשמים הם אלו שקראו למשטרה בעת האירוע. גם הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן וטען שהמתלונן איים עליו בעודו מחזיק דבר מה בידו. בנוסף, הכחיש כי ירק על המתלוננת. הנאשם אף הכחיש כי בעקבות האירועים המפורטים בכתב האישום החלו חילופי דברים בינו לבין המתלונן.

גדר המחלוקת

4. מוסכם על הצדדים כי הנאשמים והמתלוננים היו נוכחים במקום האירוע וכי התגלע ביניהם ויכוח הקשור להסדרי ראייה ביחס לביתם הפעוטה של הנאשם והמתלוננת. העובדות השנויות במחלוקת הן: האם הנאשמת תקפה את המתלוננת וגרמה לה לחבלה כמפורט בכתב האישום? האם יש להרשיע את הנאשמת בביצוע עבירת תקיפה על פי גרסתה שלה גם אם בנסיבות שונות מהמפורט בכתב האישום? האם הנאשם ירק על המתלוננת ואיים על המתלונן?

ראיות הצדדים

5. על פי עדות המתלונן מר א ס (להלן: "המתלונן"), ביום האירוע לקח את ביתו הפעוטה מהמתלוננת שהייתה בת זוגו בעבר, ואימו הצטרפה אליהם לטיול רגלי עם העגלה. ביתה הנוספת של הנאשמת ראתה אותם וקראה לאימה (הנאשמת) ואז הותקפו. כשהתבקש לפרט טען תחילה שאינו זוכר את פרטי האירוע שהתרחש לפני 3 שנים. לאחר מכן טען: "ט' (הנאשמת - ד.א.) נתנה מכות בידיים לאמא שלי ו' " (ש' 6 עמ' 9 לפרו') ואמרה לה לשחרר את העגלה בה אחזה. המתלונן הדגים הכאה על אמות הידיים, בקרוב לפרק היד. היו קללות בין המתלוננת לנאשמת, לדבריו, הנאשמת קיללה את אמו. עוד הוסיף "לא התערבתי. רציתי כבר שהיא תקח את העגלה ונלך פשוט" (ש' 17 עמ' 9 לפרו'). לדבריו, לאחר מכן הצטרף הנאשם, בנה של המתלוננת עם חבר, "הוא התחיל לקלל אותי. לאיים עלי. ואני במקום לשמור על קור רוח, הרמתי אבן. רציתי קצת להגיב למצב" (ש' 22 עמ' 9 לפרו'). כשנשאל האם עשה הנאשם דבר מה נוסף השיב "הוא גם ירק על אמא שלי. לכן הרמתי את האבן" (ש' 27 עמ' 9 לפרו'). המתלונן העיד כי הרגיש שאמו בהלם מכל האירוע. לדבריו "שנינו נפגענו נפשית ופיזית". עוד הוסיף כי אמו נפגעה באמות הידיים ונוצרו על ידיה "מלא" סימנים כחולים. לדבריו, מיד לאחר האירוע "הכל היה אדום סביב המפרק של כף היד" (ש' 23 עמ' 22 לפרו'). המתלונן פירט כי הוגש נגדו כתב אישום מאחר והרים אבן (1/ת) ונגזרו עליו 150

שעות של"צ ללא הרשעה (על פי ת/1 הואשם המתלונן בביצוע עבירת איומים והודה במפורט בכתב האישום המתוקן). עוד סיפר כי הנאשם קילל אותו ואיים עליו בכך שאמר לו: **"אני אזיין אותך. אני אכניס אותך לכלא. אני אתפוס אותך. חכה! אתה תשב!"** (ש' 23 עמ' 9 לפרו'). לאחר שרוענן זכרוננו פעמים הוסיף **"הוא גם אמר לי: אתה מת"** (ש' 29 עמ' 9 לפרו'). לדבריו, ראה שהנאשמים הזמינו משטרה וגם אמו הזמינה משטרה (ש' 1 עמ' 11 לפרו'), במקום אחר מסר שהוא הזמין משטרה (ש' 31 עמ' 15 לפרו').

6. בעת חקירתו הנגדית טען המתלונן כי הגיע לבדו לקחת את ביתו מבית המתלוננת מאחר ואמו איננה יכולה לבוא עמו לפי הסכם הסדרי הראייה (נ/1). **"אני באתי לקחת לבד את הילדה. בלי אמא. רשום בפרוטוקול שרק אני בלבד יכול לבוא לקחת את הילדה."** לדבריו **"אז בהמשך הצטרפה אמא שלי"** (ש' 25, עמ' 11 לפרו'). **"לשאלת בית המשפט למה אני וט' החלטנו שאמא שלי לא תבוא לאסוף את הילדה ורק אני אבוא- אני אומר שאני לא בניתי את ההסכם, היה עו"ד שעשה את זה."** המתלונן התחמק, היתמם ולא השיב לשאלות ב"כ הנאשמת בנוגע ליחסיהן העכורים של המתלוננת והנאשמת, בנוגע לכך שהנאשמת ביקשה שאמו לא תבוא לראות את ביתם המשותפת, ובאשר לסיבה בגינה נמחקה אמו מהסכם הסדרי הראייה וטען כי לא ידע על הסיבה לסכסוך ביניהן. הנאשם חזר בתוקף על הטענה לפיה אמו לא הגיעה עמו למקום אלא הצטרפה לאחר מכן (ש' 20 עמ' 15 לפרו'). לדבריו, אמו המתלוננת שחררה את העגלה לנאשמת לאחר שזו הכתה בידה של המתלוננת.

7. המתלונן העיד כי הנאשמת והמתלוננת עמדו ודיברו "דיבור אגרסיבי" ביניהן בקשר להסדרי הראייה, בעוד הוא אינו לוקח חלק בשיחה, ולכן עמדו במקום זמן מה (5 דקות, עשר דקות רבע שעה בערך) לאחר שהנאשמת לקחה את העגלה מידי המתלוננת מיד כשהגיעה. לדבריו, הנאשם הגיע לאחר מכן הצטרף לשיחה בין המתלוננת לנאשמת וירק על המתלוננת, **"אחרי שהוא ירק על אמא שלי אז התחיל כבר בינינו סיפור. ואנחנו נכנסנו."** (ש' 24, עמ' 20 לפרו'). לדבריו, הנאשם ירק לכיוון החזה והפנים של המתלוננת. עוד לדבריו, בהמשך לכך, הרים אבן ורץ לכיוון הנאשם. כאמור, בגין מעשיו אלה ואיום שהשמיע כלפי הנאשם הועמד המתלונן לדין (ת/1), **"נסגרו לי העיניים. נכנסתי לשוק. לשאלת בית המשפט עצבים, משהו כזה, משהו בלתי נשלט"** (ש' 13 עמ' 17 לפרו') והוסיף כי הרים את האבן ואיים על הנאשם כדי להרגיע אותו. באשר לאיומים פירט: **"זה היה דו צדדי. הוא אמר לי, אני אמרתי לו."** (ש' 4, עמ' 18 לפרו'). לשאלת ב"כ הנאשם אישר שאמר לנאשם אני אזיין אותך. אני יודע איפה אתה גר.

8. בניגוד לעדות המתלונן לפיה הגיע לבד לאסוף את הפעוטה ואמו הצטרפה לאחר מכן, על פי עדות המתלוננת מיום 15.4.2018 המתלונן הוא זה אשר הסיע אותה למקום האירוע על אופנוע וכשהגיעו למקום עלה לבדו לדירת הנאשמת להביא את הפעוטה. המתלוננת פירטה אודות מערכת היחסים עם הנאשמת, אודות כך שהיא שילמה את המזונות שהוסכמו בסופו של דבר עבור בנה וטענה כי בהתאם להסדר הראיה מותר לבנה ולה לבוא ולקחת את הפעוטה. המתלוננת טענה כי אינה מודעת לכך ששמה נמחק מהסכם הסדרי הראיה (נ/1). לדבריה, חיכתה כארבעים דקות עד שיצא בנה עם הפעוטה והיא הצטרפה אליהם לטיול.

9. המתלוננת תיארה את האירוע באופן השונה מהתיאור שמסר המתלונן. כך, בשונה מעדות בנה המתלונן טענה, כי הנאשמת דחפה אותה והכתה את ידה באמצעות הטלפון הנייד בו אחזה, וכאשר המשיכה ואחזה בחוזקה בעגלה, אף הכתה את ידה חזק יותר. כן טענה, בשונה מעדות המתלונן, כי לאחר שהנאשמת אחזה בעגלה היא החלה לברוח ואף טענה כי הנאשמת איימה שתהרוג אותה: **"עשינו סיבוב וכבר היינו בדרך חזרה וא' בני אומר לי: אמא תראי ט' רצה לכיווננו עם הבת שלה וצעקה לה: "תצלמי הכל בוויידאו". והבת צילמה הכל וידאו על הטלפון**

הנייד. היא רצה אליי דחפה אותי, התחילה להרביץ לי, והרביצה לי בידים בחוזקה כדי לקחת ממני את העגלה." ש' 14 עמ' 24 לפרו'). עוד הוסיפה: "אני אחזתי בעגלה (מדגימה ידיים מתוחות קדימה) דחפתי את העגלה קדימה, באה ט' עם הפלאפון ביד שלה, ועם הפלאפון היא התחילה לתת לי מכות במפרק כף היד בשתי הידיים. והבת צילמה הכול בוידאו. אחר כך היא אמרה: הילדה לא שלך, העגלה לא שלך, תני לי את זה. אני מרוב פחד אחזתי עוד יותר חזק בעגלה. ומנגד היא הרביצה חזק יותר. אני למען האמת לא יודעת איך אני שחררתי כי זה היה פחד. היא תפסה את העגלה והתחילה פשוט לברוח. התחלתי להגיד לה: אני אזעיק משטרה, כי הזמן עוד לא תם לביקור. ועוד נשאר בסביבות 30-40 דקות. היא הלכה לאורך רחוב קוגל, ובו זמנית התקשרה למישהו. ולפתע הופיעו אנשים שלה, הבן שלה כנראה ועוד מישהו ופתאום הופיעו הרבה אנשים, מכרים שלה היא פשוט הזעיקה לעזרה. והתחילו לכתר אותנו. והיא אמרה לי: אם תתקרבי עוד פעם אחת לילדה, אני אהרוג אותך!" (ההדגשות לא במקור - ד.א.) (עמ' 24 לפרו'). בעת החקירה הנגדית עומתה המתלוננת עם עדות המתלונן לפיה לאחר שלקחה את העגלה מהמתלוננת, עמדו המתלוננת והנאשמת פרק זמן ושוחחו על הסדרי ראייה. לדבריה: "לא יכולתי לדבר איתה, היא במצב כזה שאי אפשר היה לשוחח איתה." (ש' 1 עמ' 37 לפרו').

10. לשאלת ב"כ המאשימה מי התקשר למשטרה השיבה המתלוננת: "אני לא זוכרת. כי הידיים כבר אז היו נוראיות. כנראה אני כבר לא הייתי מסוגלת לחייג. כנראה הבן שלי התקשר." (ש' 31 עמ' 24 לפרו'). בעת חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם כך שלרופא אמרה שאינה יודעת האם הוכתה על ידי חפץ או בידים ואף בעת עדותה במשטרה לא טענה שהוכתה באמצעות חפץ, בעוד שבעת עדותה סיפרה שהוכתה באמצעות טלפון. לדבריה, נזכרה בדברים, הגם שחלפו שלוש שנים מאז האירוע וכי המדובר בטלפון הנפתח בצורת פנקס, ואין לה מה לומר. עוד הוסיפה שאמרה מראש שאינה זוכרת את פרטי פרטים, כי שכחה פרטים רבים ויש הרבה דברים שאינה זוכרת.

11. באשר לחבלות אשר לטענתה נגרמו לה ממעשי הנאשמת העידה המתלוננת כי לא פנתה לקבל טיפול רפואי מיד לאחר האירוע אלא חזרה הביתה ולטענתה חשבה שהכאב יעבור. לדבריה השתמשה בתחבושות, בקומפרסים ובעיסויים וכעבור יום התנפחו החבלות והיא החלה לחוש כאבי לב חזקים מאוד. לדבריה: "אני עובדת בידים, והרופא האורטופד שעושה מעקב אחרי הניתוח אני תמיד צריכה לבדוק את היד השמאלית. הלכתי אחרי יומיים כי התנפח לי והאצבעות לא נעו" (ש' 3 עמ' 33). העדה סיפרה שהייתה בטיפול פסיכיאטרי, ככל הנראה בגלל מקרה זה ואף סבלה מבעיות בלב. לדבריה, יש דברים רבים שאינה זוכרת (עמ' 33 ש' 17 לפרו'). הצדדים הסכימו לכך שהחוקרת רשמה בהודעתה של המתלוננת אשר לא הוגשה את המילים: "המתלוננת מדגימה תנועות של הכאה על שתי זרועותיה, אינני מבחינה בסימן כלשהו." כאשר עומתה המתלוננת עם כך שלא נחזו חבלות על ידיה בעת חקירתה במשטרה השיבה כי המדובר בסימנים כחולים אותם לא ניתן לראות באופן מיידי. ואולם בת/2, התעודה הרפואית אשר הוגשה (ואף בכתב האישום) צוינו לצד המטומות אף סימני ציפורניים משמאל. המתלוננת ענתה, כי גם שריטות לא נחזות באופן מיידי, אלא אם המדובר בשריטה חזקה במיוחד. ארבע תמונות של החבלות הנטענות סומנו בעת המשפט כ-3/ת. באופן זמני. בסופו של יום ויתרה המאשימה על עדות הרופא והתמונות אינן משמשות כראייה. במאמר מוסגר אציין כי עדותה של המתלוננת ביחס לגורם אשר צילם את ידיה, הרופא או גורם אחר, לא הייתה בהירה כלל.

12. באשר להמשך האירוע, היריקה והאיום הנטען על ידי הנאשם, פירטה המתלוננת כי הנאשם, בנה של המתלוננת שאיננה יודעת את שמו, הגיע למקום עם הרבה מאוד חברים, לאחר שהנאשמת ביצעה שיחת טלפון. לדבריה, הנאשם התחיל להשליך דברים, לקלל, לפגוע, ירק על משקפיה (ש' 2, 18 עמ' 25 לפרו') ואף איים שאם

יבואו פעם נוספת יהרגו אותם, תוך שצינה כי איננה זוכרת את אשר אירע שם בדיוק אך האירוע היה מפחיד מאוד. המתלוננת לא זכרה מהן המילים אותן אמר הנאשם ולאחר שרוענן זיכרונה העידה: **"הוא אמר שהוא יהרוג"**. עוד הוסיפה **"א' (המתלונן - ד.א.) בכדי להגן איכשהו מההמון הזה לקח אבן אדירה. אבן שאני לא יכולה להרים אותה, הוא לא יכול להרים אותה כי זו אבן ששוקלת שני טון, האבנים שלאורך הגינות, המדרכות. הוא תפס אותה וזהו. הוא פשוט תפס ואחז בה."** (ש' 27 עמ' 25 לפרו'). והדגימה אחיזה בשתי הידיים. המתלוננת התעקשה בעת עדותה (ובניגוד לעדות המתלונן עצמו וכתב האישום בו הודה **ת/1**) כי האבן שבנה ניסה להרים הייתה כל כך כבדה כך שהוא לא הצליח להרימה, וטענה שפעל כאמור כדי להתגונן. **"אני יודעת שזו היתה אבן אדירה שלא ניתן להרים אותה. הוא כבר ריצה את עונשו"** (ש' 31 עמ' 32 לפרו'). כאשר עומתה בעת חקירתה הנגדית עם העובדה שבחקירתה במשטרה סיפרה כי המתלונן רק צעק ולא סיפרה אודות האבן השיבה **"אני לא אומרת על האבן? תראו, לא נגרם שום נזק, זה היה פשוט מעשה הפחדה, ולכן אני לא חשבת שיש צורך בכך."** (ש' 30 עמ' 36 לפרו' 1). לדבריה הגיעה למשטרה לספר על כך שהכו אותה ולא בקשר לאבן, ושנתה: **"לא, זה לא מה שהיה. האבן הזה אי אפשר להרים."** (ש' 8 עמ' 37 לפרו'). כן השיבה שאיננה זוכרת שבנה המתלונן איים על הנאשם. לדבריה, לאחר האירוע נסעה למשטרה.

13. עדות הנאשמת במשטרה מיום 7.7.2015 הוגשה **כת/4**. באותה הודעה, אשר הוגשה בהסכמת הצדדים, פירטה המתלוננת את האירוע לגרסתה. לפי דבריה, מסרה את הפעוטה למתלונן בחוץ, תוך שחששה שכן מעולם לא שהה עם הפעוטה לבדו, והלכה לטייל עם ביתה הנוספת לכיוון אחר. לדבריה, פגשה במתלונן ובמתלוננת במהלך הטיול באקראי. בנסיבות אלה אמרה למתלוננת **"שתעיף את הידיים שהעגלה שלי"** ולקחה את העגלה. לדבריה, המתלוננת החלה ללכת אחריה לקלל ולטעון כי זכותה לראות את הילדה ואף צעקה כי הנאשמת הרביצה לה (ב"כ הנאשמת ביקשה לא ליחס לעניין זה כל משמעות, ככל שלא יוגש תמלול של תרגום חקירתה ברוסית של הנאשמת ותרגום זה לא הוגש לבית המשפט). הנאשמת הוסיפה כי בנסיבות אלה התקשרה לבנה הנאשם וקראה לו למקום. הנאשם הגיע ושאל את המתלונן מדוע הוא מתייחס לא יפה לנאשמת. לדבריה: **"הם דיברו עברית, לא הבנתי את כל מה שהם אמרו, אמא של א' התערבה וצעקה על ד' בעברית, לא הבנתי מה היא אמרה..."** (ש' 12 ת/4) עוד הוסיפה כי ד' חברו של הנאשם נכח במקום וראה הכל. בנוסף מסרה כי המתלונן נטל אבן ורצה לתקוף את הנאשם והמתלוננת צעקה ובקשה שלא יעשה דבר. עוד הוסיפה כי המתלונן איים על הנאשם בנה כי הוא יודע היכן הוא גר ועוד יראה לו. בחקירתה במשטרה תחת אזהרה ביום 6.10.2015 **ת/5** הכחישה כי דחפה את המתלוננת והכתה בה בחוזקה על ידיה, לדבריה המתלוננת כלל לא הייתה צריכה לטייל עם הילדה **"אני ניגשתי והורדתי את הידים שלה מהעגלה. לא דחפתי ולא הרבצתי"** (ש' 8-9 ת/5).

14. על פי עדות הנאשמת בבית המשפט ביום 23.4.18 המתלונן סירב לשלם מזונות והתנהל בצורה שאיננה ראויה כלפיה. ביום האירוע, ולאחר שהגיעו להסדר ראייה והסכמה על תשלום מזונות הגיע המתלונן לקחת את הפעוטה, הם ירדו למטה ביחד, היא הלכה לצדו כי לא תרגמו לה את ההסכם ולא אמרו לה שהוא יכול לטייל לבד עם הילדה. לאחר שעורך דין שלה אמר לה שהיא חייבת לתת לו ללכת עם הילדה, נתנה לו ללכת לבדו. לדבריה: **"אחרי זה שחררתי אותו והוא הלך עם התינוקת. עשה סיבוב, במטרה שאני לא אראה לאן הוא הולך. אני הלכתי לטייל בנפרד עם הבת שלי. ואני כעבור שעה בערך נזכרתי שהוא אף פעם לא טיפל בתינוקות והוא לא יודע מה זה בכלל. והלכתי לכיוון שלו. ואז ראיתי את אמא שלו עם העגלה שהם צועדים ביחד ואמרתי לבת שלי לצלם. ואמרתי לבת לקחת את התינוקת מהעגלה. אני לקחתי את העגלה לצד אמרתי: תן לי העגלה, אני קניתי את העגלה הזאת."** (ש' 11, עמ' 43 לפרו'). **"הם עצרו, אנחנו ניגשנו אליהם. אני אמרתי לבת שלי לקחת את התינוקת. והיא לקחה אותה. אני לקחתי את העגלה מהצד. מדגימה לבית המשפט על הכסא- מחזיקה**

בצד המשענת. באמצע של המשענת זה כאילו הידית של העגלה ושם החזיקה ו'. ואני החזקתי מהצד של הידית. ו' אחזה באמצע הידית, אני הסרתי את האצבעות של ו' מאמצע הידית. היא פשוט התנגדה היא אחזה בחוזקה. אני פשוט הסרתי את האצבעות שלה מהידית באמצעות היד שלי (מדגימה משיכה של האצבעות אחורה). (ש' 20 עמ' 43 לפרו'). "לא אמרתי לה כלום חוץ מ: תביאי לי את העגלה, זו העגלה שלי. אני לקחתי את העגלה והתחלתי ללכת והיא (ו') הלכה לידי והיא אמרה שהיא תמשיך ללכת על ידי עד הסוף- עד שיסתיים זמן הביקור. והיא ליוותה את זה במילים גסות כמו: שרמוטה, זונה, ומילים גסות אחרות. והיא אמרה שתלך לעובדים סוציאליים להתלונן עליי" (ש' 29 עמ' 43 לפרו').

15. לדברי הנאשמת ביתה התקשרה לבנה הנאשם ולאחר מכן היא התקשרה אליו והוא מסר שהוא בדרך. כשהנאשם הגיע, המתלוננת הפסיקה להעליב ולקלל אותה, התנפלה על הנאשם והחלה להעליב אותו ולפגוע בו מילולית. בהמשך, הנאשם שאל את המתלונן מדוע הוא בא הביתה והתנהג בצורה הזאת והם צעקו אחד על השני בעברית. בהמשך, המתלונן לקח אבן והתחיל לרוץ. "אמא שלו צעקה: א', לא צריך, אל תעשה את זה, ורצה סביבו. בהמשך אמרתי לבן שלי להזמין משטרה. וכאשר התקשרנו למשטרה הוא זרק את האבן. ואנחנו ביחד הלכנו ישר הביתה. לבית שלי. ועוד היו שני חבריו ד' וק'. הגענו הביתה וא' אמר שהוא יודע איפה הבן שלי גר והוא ינקום בו." (ש' 11, עמ' 44 לפרו').

16. בעת החקירה הנגדית טענה הנאשמת, כי לקחה את העגלה והלכה ולא אמרה למתלוננת כל מילה רעה, לטענתה הייתה רגועה (ש' 11 עמ' 46 לפרו'). המתלוננת כל הזמן קיללה ואיימה עליה והיא אפילו לא הגיבה. הנאשמת הכחישה כי התנפלה על המתלוננת או הכתה אותה וטענה "אני פשוט הזזתי את האצבעות שלה ולקחתי את העגלה שלי. היא הייתה עצבנית. היא זו שצעקה במקום שיש המון אנשים מסביב. והייתה קטינה בסביבה שבנוכחות הקטינה היא העליבה וקיללה, ואמרה שהיא שילמה כסף והיא חייבת לבוא." (ש' 21 עמ' 46 לפרו'). הנאשמת אף הכחישה כי מסרה בת/4 במשטרה שמתלוננת טענה בזמן האירוע כי הנאשמת הכתה אותה. כשעומתה עם חבלות המתלוננת ענתה: "אני לא יודעת. אני בשוק. אני לוקחת במשטרה טפסים, אני בשוק. אני לא יודעת מה. יש לי חמישה ילדים, יש פה ילד שלי, אני בחיים לא נותנת מכות. כלום." (ש' 25 עמ' 46 לפרו'). ב"כ המאשימה הטיחה בנאשמת כי הנאשם ירק על המתלוננת והנאשמת לא מודה בכך כיוון שהיא רוצה להגן עליו. הנאשמת ענתה: "מה פתאום? הוא דיבר עם א' וו' דיברה איתי, והוא בכלל לא דיבר איתה. היא מיד התנפלה על הבן שלי. מיד ברגע שהוא הגיע היא החלה לצעוק עליו בעברית." (ש' 5 עמ' 49 לפרו').

17. בהודעתו באזהרה במשטרה מיום 24.6.2015 (ת/6) פירט הנאשם כי אמו התקשרה אליו ביום האירוע ואמרה שהמתלונן והמתלוננת נמצאים איתה צועקים ומקללים. לדבריו, פנה למתלונן ואמר לו "למה אתה מראה לאמא שלי את האצבע האמצעית ואני אומר לו כאילו אמרתי לו מי אתה בכלל...". (ש' 12 לת/6) בנוסף צעק לאימו שתפסיק. עוד הוסיף כי אמר למתלונן "בוא תתן לי בוקס ... אני לא מגיע לרמה שלך אתה בן 25 ואני בן 19." (עמ' 16 לת/6). לדבריו, חברו ד' הוא עד לדברים. עוד הוסיף כי ד' עצר את המתלונן שהרים בלטה ואז המתלוננת לקחה את המתלונן לצד והמתלונן הרים שוב את הבלטה ואז המתלוננת תפסה אותו שוב ולבסוף המתלונן זרק את הבלטה ואיים על הנאשם באמרו "אני יודע איפה אתה גר אני אבוא עד אליך ואזיין אותך במכות" ואז הזמין משטרה. הנאשם הכחיש כי ירק על המתלוננת ואף אישר כי המתלונן לא פגע בו באמצעות אבן. כן הכחיש שאיים על המתלונן. על פי דוח העימות בין הנאשם למתלונן מיום 7.7.15 (ת/7) חזר הנאשם על גרסתו והמתלונן חזר גם הוא על הגרסה לפיה הנאשמת הכתה במתלוננת בידה ונגרמו לה חבלות. עוד טען, כי הנאשם קילל וירק על המתלוננת ולכן הרים את "הבלוק". הנאשם הכחיש כי קילל או ירק על המתלוננת. במהלך העימות לא טען המתלונן כי הנאשם איים

עליו וכל שמסר הוא שהנאשם אמר לו "תחכה אתה תשב בכלא" (ש' 33 לת/7).

18. הנאשם העיד בפני בית המשפט ביום 27.5.18. "אני הייתי עם חברים, חברי ד' וחברה קאיה. טיילנו. אימא שלי התקשרה ואמרה לי אתה יכול לבוא שנייה. היא הייתה בלחץ. לא בדיוק הבנתי אותה. זה היה ליד תיאטרון חולון. אחותי התקשרה אלי בבכי. אז רצתי. חבר שראה אותי רץ פתאום רץ אחרי. הכוונה לד'. הגעתי למקום. לא הבנתי. לא דיברתי. רציתי להבין מה המצב. היו שם צעקות. לא יודע. התחילו לדבר ביניהם, אימא שלי עם אימא שלו." (ש' 17 עמ' 50 לפרו') לשאלת ב"כ המאשימה מה עשה המתלונן? ענה הנאשם: "קילל אותי ואיים עלי. אז אמרתי לו למה אתה מדבר ככה על אימא שלי, מקלל אותה. הוא התחיל להתעצבן עלי. אז אני רואה שהוא רוצה להביא לי מכות. אמרתי לו בוא תיתן לי. אני לא אגע בך, כי אתה יותר מבוגר ממני. אז הוא התעצבן עוד יותר והרים בלטה, בלוק שאפשר להרים אותו. לא התייחסתי לזה כי אם הייתי ניכנס אתו לעימות להגן על עצמי, הייתי נאשם ראשון, כי יש לי עבר כקטין. הזמנתי משטרה. הלכתי לכיוון הבית. עמדתי מתחת לבית וחיכיתי למשטרה." (ש' 23 עמ' 50 לפרו'). לטענת הנאשם לא איים ואף לא ירק על המתלוננת. לטענתו, לו היה מבצע עבירה, לא היה מזמין משטרה.

19. בחקירה הנגדית בנוגע ליריקה על המתלוננת סיפר הנאשם: "לא. מה אני אירק עליה, סתם. אני אבוא לאדם רגיל ואירק לו בפנים, למה" (ש' 29 עמ' 51 לפרו'). הנאשם התעקש שלא היה עצבני. הוא סיפר שלא איים על המתלונן עמד ליד אמו הנאשמת והקשיב. הנאשם לא זכר שצעק לאמו שתפסיק כפי שמסר בעת חקירתו במשטרה.

20. מטעם ההגנה העידה ביום 17.7.18 ביתה של הנאשמת, לדבריה: "זה לא קרה. אמא שלי לא דחפה אותה, היא פשוט הזיזה לה את הידיים מהעגלה. היא פשוט לקחה את היד מהעגלה מכיון האצבעות והזיזה אותה אחורה מהעגלה." (ש' 21 עמ' 54 לפרו'). העדה סיפרה כי אחיה לא ירק על המתלוננת. עוד סיפרה שכולם התרגזו לאחר שאמה לקחה את העגלה, היא התקשרה לאחיה הנאשם ובכתה אחרי שהמתלוננת החלה לקלל את אמה והחלה המריבה. העדה סיפרה שהיא לא צילמה סרטון וידאו של האירוע כפי שחשבה המתלוננת אלא תמונה של המתלוננת מחזיקה את העגלה.

האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת תקפה את המתלוננת וגרמה לה חבלות

21. ראיות המאשימה כוללות בעיקרן את גרסת המתלוננת והמתלונן ביחס לתקיפה הנטענת על ידי הנאשמת ולהוכחת החבלות אשר נטען כי נגרמו לה, התעודה הרפואית בעניינה של המתלוננת (ת/2). כפי שפורט לעיל בעת סקירת הראיות, עדויות המתלוננים התאפיינו בסתירות שונות. ראשית, בין עדות האחד לשנייה, כך לדוגמא בקשר לאופן הגעת המתלוננת והמתלונן למקום, לגרסת המתלונן בנפרד ולגרסת המתלוננת יחדיו. בנוסף באשר להרמת האבן על ידי המתלונן האיומים שהשמיע כלפיי הנאשם אותם אישר הנאשם ואף הודה בעובדות כתב האישום כנגדו (ת/1) בעוד שהמתלוננת עמדה על כך שלא הרימה ואף לא זכרה כי איים. מעבר לכך, חלק מהסתירות נוגעות לגדר המחלוקת עצמה. כך בנוגע לאופן התקיפה הנטענת, לטענת המתלוננת הוכחה על גבי ידיה באמצעות הטלפון הנייד בו אחזה הנאשמת ולטענת המתלונן באמצעות ידיה. בנוסף, טענה המתלוננת כי נדחפה על ידי הנאשמת. עוד טענה כי אוימה על ידה. גרסה שלא נשמעה מפי המתלונן. שנית, העדויות אף התאפיינו בסתירות פנימיות משמעותיות. כך, רק בעת עדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת כי הוכחה באמצעות הטלפון הנייד והסברה לכך שלא ציינה זאת בעבר היה בלתי משכנע, לפיו נזכרה בדברים רק עתה - כשלוש שנים מאז האירוע, ולא זכרה את הדברים בסמוך לו (לא בעת עדותה במשטרה ולא כאשר נבדקה אצל הרופא (ת/2)). גם המתלונן אשר העיד בבית המשפט כי אוים על ידי הנאשם, לא

מסר את הדברים בעת העימות שנערך בינו לבין הנאשם. כל שמסר בעת העימות ביחס לדברים שאמר לו הנאשם הוא: **"הוא אמר לי תחכה אתה תשב בכלא"**, דברים שאינם בגדר איום.

22. כמו כן, לאחר שהתרשמתי מהעדים באופן בלתי אמצעי, מסקנתי היא כי המתלוננים, ככל הנראה על רקע הסכסוך הטעון והאמוציונלי ביניהם לבין הנאשמת, נטו להגזמה, הפרזה ואי דיוק בעת עדותם וחלקים מגרסותיהם הם כאלה בהם לא ניתן ליתן אמון ביחס לנסיבות האירוע ולמעשי הנאשמים. אין המדובר באי דיוקים הנובעים מחלופ הזמן מאז האירוע כטענת המאשימה. גם הטענה לפיה בשל האינסטינקט האימהי נמנעה המתלוננת מלתאר את הרמת האבן על ידי המתלונן, אינה מובילה למתן אמון בגרסתה. בנסיבות אלה, קיים קושי של ממש לבסס ממצאים שבעובדה, ברמת הוודאות הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים, על עדותם. אציין כי גם עדות הנאשמים אינה נקיה מספקות. כך, קשה ליתן אמון בגרסת הנאשמת לפיה הייתה רגועה עת נגשה למתלוננת ואף לגרסת הנאשם לפיה הגיע למקום ותחילה רק עמד והקשיב. דברים אלה אף עומדים בסתירה לגרסתו בהודעתו **ת/6** לפיה פנה למתלונן בדברים ואף בניגוד לגרסת הנאשמת ביחס להתנהלות. יחד עם זאת, לא מצאתי כי די בקושי המסוים העולה מגרסת הנאשמים כדי לחזק במידה מספקת את גרסתם של המתלוננים הנגועה להתרשמותי בסתירות ואמירות שאינן אמת ולהביא להרשעת הנאשמים על בסיסה.

23. נתתי דעתי לטענת המאשימה לפיה יש מקום ליתן אמון בגרסת המתלוננים מאחר והמתלונן נעצר ביום האירוע ואמו המתלוננת מסרה גרסתה במשטרה בעודו עצור, כך שלא יכלו לתאם את עדותם ובנסיבות אלה יש ליתן משקל ממשי ולהרשיע על סמך עדותם ביחס לפרטים זהים שמסרו באשר לאירועי התקיפה על ידי הנאשמים. המדובר בטענה שובת לב אך לא די בה. יש לזכור כי לדברי הנאשם עבר פרק זמן מסוים עד אשר הגיעה המשטרה ולא מן הנמנע, מבלי לקבוע מסמרות בהקשר זה כמובן, כי המתלוננים שוחחו ביניהם אודות האירוע טרם הגעת המשטרה, בפרט כשידעו כי זו הוזמנה על ידי הנאשם ואף המתלונן טען כי הזמין גם הוא את המשטרה.

24. נתתי דעתי לתעודה הרפואית אשר הוגשה על ידי המאשימה לתמיכה בגרסת המתלוננים, אך גם בה לא די, במקרה זה, כדי לתמוך במידה מספקת בגרסתם ולהביא לקבלתה. נהפוך הוא, יש במפורט בתעודה הרפואית אף לתרום לספק הקיים באשר למקור החבלות על ידיה של המתלוננת ובאשר לגרסת המתלוננים בכללותה. התעודה הרפואית נערכה ביום 26.6.2015, כיומיים לאחר האירוע הנטען ולא מיד בסמוך לו. על פי התעודה הרפואית קיימים אצל המתלוננת, **"שריטות/סימני ציפורניים משמאל"**. לצד זאת יש לזכור כי מיד לאחר האירוע, עת מסרה המתלוננת גרסתה במשטרה ציינה החוקרת כי לא נחזים כל סימני חבלה. גם אם אקבל את עמדת המאשימה לפיה המטומות וסימנים כחולים מופיעים על גבי הגוף לא מיד לאחר האירוע, הרי ששריטות וסימני ציפורניים אמורים להראות באופן ברור במקום החבלה מיד לאחריה. נתתי דעתי לטענת המאשימה בסיכומים לפיה יתכן והשריטות קשורות לאירוע נפרד ואחר אך אין בטענה כדי להפיג את הספק הסביר אשר נותר באשר לאופן בו נגרמו החבלות בכללותן. חשוב לציין כי על פי התעודה הרפואית השריטות וההמטומות מופיעות יחדיו, ולא צוין מפי המתלוננת או הרופא כי צוין בפניו כי מקורן של השריטות בגורם אחר. כך גם על פי כתב האישום.

25. עוד נתתי דעתי לטענה לפיה בהודעתה פירטה הנאשמת כי המתלוננת טענה מיד לאחר האירוע שהנאשמת הרביצה לה. גם אם אקבל את הדברים כלשונם, חרף הכחשת הנאשמת והעובדה שתמלול הודעתה לא הוגש ע"י המאשימה, אין בכך כדי להוכיח את אופן התקיפה הנטען על ידי המתלוננת, בפרט כאשר הנאשמת עצמה מאשרת כי היזה את אצבעות המתלוננת מהעגלה.

26. בנסיבות אלה נותר ספק סביר אצלי באשר לשאלה האם הותקפה המתלוננת על ידי הנאשמת באופן המפורט בכתב האישום ו/או בהתאם לגרסת המתלוננים אשר הובאה במהלך המשפט, וכן נותר ספק סביר באשר לשאלה האם החבלות המפורטות בתעודה הרפואית נגרמו למתלוננת ממעשי הנאשמת. על ספק זה לפעול לטובת הנאשמת. משכך, ומחמת הספק, מצאתי לזכות את הנאשמת מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

האם יש להרשיע את הנאשמת בביצוע עבירת תקיפה סתם

27. בסיכומיה, הפנתה המאשימה לכך שכאמור גם על פי גרסת הנאשמת, תקפה הנאשמת את המתלוננת ולו בכך שהזיזה את אצבעותיה של המתלוננת מן העגלה. בנסיבות אלה עתרה להרשעת הנאשמת ולו בעבירת תקיפה סתם על פי חוק העונשין, על בסיס גרסתה של הנאשמת עצמה. בשים לב לכך שבעת עדותה והודעתה במשטרה אישרה הנאשמת הזזת אצבעותיה של המתלוננת מן העגלה, פעולה אשר עונה על הגדרה המרחיבה של עבירת התקיפה, אפנה לבחון את טענות ההגנה כנגד הרשעת הנאשמת בביצוע העבירה ובפרט טענתה כי יש להורות על זיכוי הנאשמת גם בנסיבות אלה מכוח סייג זוטי דברים.

28. בעת בחינת תחולת הסייג יש לזכור מושכלות ראשונים לפיהם סייג זה לאחריות פלילית, ככל שייג המנוי בחוק העונשין, אינו הכלל. בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, קמה חזקה כי המעשה "נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". סייג זוטי דברים מוגדר בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין, לפיו "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

29. הרציונל העומד מאחורי ההגנה הוא כי גם מקום בו נכנס מעשה בהגדרת עבירה פלילית, יש לבחון האם נכון להרשיע בגינו בביצועה של עבירה פלילית, תוך בחינת טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. יש לבחון האם המדובר במעשה קל ערך ולכן אין מקום שהאדם יישא באחריות פלילית למעשה. הגישה המשפטית הרווחת היא שהמדובר בתנאים מצטברים, שמשקלו של כל אחד מהם משתנה בהתאם לנסיבות, כשהשיקול המרכזי הוא האינטרס הציבורי (ראו: המלומד י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, 556). ראו גם ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747 (להלן: "**עניין עזיזיאן**") וכן ע"פ 7829/03 מ"י נ' **אריאל הנדסת חשמל** (14.07.2005) (להלן: "**עניין אריאל**"). כפי שנקבע בעניין אריאל, השאלה להישאל היא "אם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה פלילית" (עניין אריאל, פסקה 26).

30. בפסיקת בית המשפט נקבע כי לא ניתן לערוך רשימה סגורה ומפורטת של מקרים בהם תחול ההגנה, אלא יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו, ואף בזירות רבה, בין היתר מהטעם שההגנה תרוקן מתוכן עבירות הנתפסות כקלות. הדגש הוא בשאלה האם מבחינה מהותית, מתאים לעבירה הנדונה בנסיבותיה הכלל של העדר עניין לציבור גם מקום בו נקבע כי בוצעה בפן הטכני והפורמאלי. (ראו: עניין עזיזיאן והפניית כב' השופט אילן לע"פ (ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף** (21.7.1999), כב' השופט י. גרוס בניתוח ההגנה על פי סעיף 34 יז' לחוק העונשין). ראו גם לדוגמא מתוך הפסיקה אליה הפנתה ההגנה : ע"פ (מחוזי - מרכז) 27179-04-11 **לוי נ' מדינת ישראל** (27.9.2011) סעיפים 23-26. ע"פ (מחוזי - ב"ש) 33699-03-15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (6.10.2015) סעיף 6 לפסק הדין של השופט עדן. ת"פ (שלום - ים) 57336-03-14 **מדינת ישראל נ' הלוי** (30.12.2015) סעיף 33, ת"פ (שלום - רח') 10022-11-13 **מדינת ישראל נ' פלוגי** (10.12.2014) והפסיקה המפורטת שם בס' 30-33. ת"פ (שלום - טב') 28714-02-13 **מדינת ישראל נ' יבגני קצמן** (11.1.2016) סעיף ב' והפסיקה המוזכרת שם.

31. במקרה דנן כאמור, הנאשמת עצמה אישרה בעדותה ובהודעתה באזהרה במשטרה (5/ת) כי הסירה את אצבעות המתלוננת מהעגלה. גם ביתה של הנאשמת העידה כאמור בעת עדותה מטעם ההגנה. לצד זאת, גרסת הנאשמת בבית המשפט הציגה מערכת יחסים מורכבת, עכורה ורווית יצרים בין הנאשמת למתלונן ובין הנאשמת למתלוננת, בפן הרגשי והכלכלי. גם מגרסת המתלוננת בבית המשפט ניתן היה להבין כי המדובר במערכת יחסים מורכבת, אשר כללה סכסוך הקשור לתשלום מזונות והסדרי ראייה בגינו אף נערך 1/ אשר הוגש, ממנו נמחקה מפורשות המתלוננת, כמי שרשאית לבוא ולקחת את ביתם הפעוטה של המתלונן והנאשמת. על נסיבות אלה לבוא בחשבון בעת בחינת מעשיה המוכחים של הנאשמת בהסרת אצבעותיה של המתלוננת מעגלת הפעוטה השייכת לה ונרכשה מכספה (על פי עדותה), ואף אם אין המדובר בהסרת אצבעות עדינה כי אם פעולה כוחנית. כך, יש לקחת בחשבון את סערת הרגשות בה הייתה נתונה הנאשמת כשראתה כי המתלוננת, אמו של המתלונן עמה היא מסוכסכת, אוחזת בעגלה ובה ביתה הפעוטה. בראי כלל הנסיבות המפורטות לעיל, ובכללן סוג התקיפה ומהותה (כשכאמור, נקודת המוצא היא שאין המדובר בהסרת אצבעות עדינה) אינני מוצאת כי מעשיה של הנאשמת מצדיקים אכיפה במסגרת המשפט הפלילי, גם אם אלה עונים על הגדרת עבירת התקיפה שבחוק העונשין. בחינת נסיבות המקרה במבחנים לתחולת סייג זוטי דברים המפורטים לעיל מביא למסקנה כי אין בנסיבות המפורטות עניין לציבור בהטלת אחריות פלילית על הנאשמת. עוד אוסיף כי לטעמי ספק אם הייתה המאשימה מחליטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשמת על סמך העובדות המוכחות בלבד.

האם הוכחה המאשימה כנדרש את ביצוע האיומים והתקיפה על ידי הנאשם

32. ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם מבקשת המאשימה להסתמך על עדות המתלוננים. כפי שפורט לעיל, מצאתי קושי ממשי בקבלת גרסת המתלוננים כמספקת לצורך הרשעה בפלילים, נוכח הסתירות, אי הדיוקים וההפרזה לה נטו בעדותם והתרשמותי מהם. ביחס לאיום הנטען יש לזכור את הקושי של המתלוננים לזכור את מילות האיום הנטענות וחוסר ההלימה באשר להם בעדותם. יתרה מכך, קושי ממשי בקבלת גרסת המתלונן ביחס לאיום הנטען נובע מכך שבעת העימות שנערך בין המתלונן לנאשם (7/ת) לא טען המתלונן בפני הנאשם כי איום על ידו, הגם שהנאשם טען כי המתלונן איים עליו. אף כאשר נשאל באותו המועד האם הוא מבקש להוסיף דבר מה, כשאלה פתוחה - לא טען שאיום כאמור. קיים קושי ממשי ליתן אמון בגרסת הנאשם לפיה הגיע למקום ותחילה רק הקשיב לחילופי הדברים. יחד עם זאת, גם כאשר גרסתו זו איננה מתקבלת, אין בכך כדי ללמד כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, בהעדר ראיות מספיקות מטעם המאשימה. בנסיבות אלה, מחמת הספק, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת האיומים המיוחסת לו.

33. באשר לתקיפת המתלוננת ביריקה המיוחסת לנאשם המסקנה זהה. שוב, נתתי דעתי לטענת המאשימה לפיה גרסת המתלוננים ביחס ליריקה זהה ולטענה כי לא יכולים היו לתאם גרסאות ביניהם. כפי שציינתי לעיל, אינני מוצאת, בנסיבות המפורטות כי די בטענה זו כדי להביא למתן אמון מלא בגרסת המתלוננים ביחס ליריקה הנטענת לאור התרשמותי מהם. בנסיבות אלה, מחמת הספק, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מביצוע עבירת התקיפה המיוחסת לו. לבסוף, אינני מוצאת כי יש בהימנעות ההגנה מלזמן עדי הגנה נוספים בדמות חבריו של הנאשם אשר נכחו במקום כעדים, כדי לשנות את התמונה.

34. סוף דבר, אני מורה על זיכוי הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ט, 04 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים